

SCHIPPER TEAKE KLAAS VAN DER MEULEN VAN WOUDSEND:

“Op twee uur zeilen is het minutenwerk”

Skûtsjesilen deed hij zijn hele leven al. Maar vorig jaar was hij voor het eerst schipper. “En dat was eigenlijk vooral hartstikke leuk”, vat Teake Klaas van der Meulen samen. “We hadden hoge pieken en diepe dalen, we hebben hele mooie plekjes gehad en ook mindere plekken. Twee keer werden we tweede, daar ben ik trots op. Stavoren was de mooiste finish. Al met al hebben we lekker gezeild vorig jaar, maar ik had liever buiten de dubbele cijfers gezeten. Dit jaar willen we dat echt wel halen. Daar gaan we vol goede moed tegenaan.”

“Van mijn heit en mijn ooms leerde ik het zeilen, ik ben er als klein jongetje mee opgegroeid en altijd mee aan boord geweest. Nu ben ik op mijn vierendertigste schipper en dat is wel even anders dan bemanningslid. Dat moet leren, van beide kanten. Ik ben niet een schipper die zegt 'zo moet het', we doen altijd alles met ons allen en dat maakt het team ook zo mooi. Maar je voelt wel een stukje verantwoordelijkheid, en uiteindelijk ben jij het die de beslissingen moet nemen. Het sturen van mij dat is nieuw, daar hoop ik ieder jaar een beetje beter in te worden.”

Pake Klaas van der Meulen kocht het schip aan

in 1965. Toen hij in 1973 overleed besloten zijn drie zonen ieder dertien jaar schipper te worden. De jongste van de drie, Ype, zou dan klaar zijn op een leeftijd van begin zestig, wat ze alledrie een mooi moment vonden om de taak als schipper over te dragen. Teake Klaas en zijn neven, vier jonge mannen, hebben die traditie voortgezet. “We zijn met z'n vieren om tafel gegaan en we besloten ieder acht jaar schipper te worden. Dat ik de eerste ben, vind ik een eer en een uitdaging.”

“Twaalfde worden is helemaal niet erg als je weet waar het aan ligt. Toch staat uit de dubbele cijfers komen wel voorop. Een top drie zeilen of kampioen worden, dat zou ook zeker kunnen. Het skûtsje kan het, ze is snel genoeg, maar wij moeten er anders mee omgaan. En zeker binnen de huidige formule moet het kunnen, de schepen liggen zo dicht bij elkaar. Op twee uur zeilen is het minutenwerk. De wedstrijden zijn er leuker door geworden, iedereen heeft nu gelijke kansen, het komt meer op het zeilen zelf aan. Niemand heeft meer een voorsprong door tuigage of een sneller of lichter schip. In de formule zoals het er nu ligt zijn we eigenlijk allemaal precies hetzelfde.”

Er was slechts een kleine wisseling in bemanning, en ook het schip kende niet veel wijzigingen. “De sleufgaten van de zwaarden

hebben we wat verlengd, voor de rest wat regulier onderhoud. Geen grote projecten.” Trainen deden ze sinds april op het thuiswater van het skûtsje. “Donderdagavond was onze vaste avond. Soms waren er dan wel 10 of 11 skûtsjes op de Hegemer Mar. Dat was heel aardig om dan met elkaar te zeilen. Natuurlijk waren het geen echte wedstrijden, maar het was leuk om te zien hoe je het tussen de anderen doet. Natuurlijk kijk je ook wel hoe anderen het doen, maar we toen toch vooral ons eigen ding. Voor een ander schip tellen net wat andere techniekes als die van ons.

Teake Klaas gaat er weer vol voor in zijn tweede jaar als schipper. Hij kijkt uit naar twee hele intensieve weken die niet alleen gaan om de wedstrijd, maar helemaal in het teken staan van het zeilen. “'s Morgens evalueren we de wedstrijd van de vorige dag en gaan we een rondje zeilen. Dan ga ik naar de route om te zien hoe het er ook alweer uitzag, hoe het er bij ligt en wat het weer doet. Na het middageten komt de wedstrijd. 's Avonds de prijsuitreiking bijwonen en naar een andere plaats varen. Dan nog een borrel en dan gaat het licht wel uit. Je staat er mee op en je gaat er mee naar bed.” Zijn vrouw Stien vult aan: “En als je dan een wedstrijd slecht gezeild hebt, lig je er 's nachts ook nog wakker van.”

Stien is er altijd erbij. Ook bij haar is het skûtsjesilen met de papepel ingegoten. Ze komt van het skûtsje van Sneek, haar vader Douwe Visser bezet de nummer één positie in het SKS-klassement al een aantal jaren. Twee skûtsjefamilies, dat ze elkaar tegenkwamen klinkt logisch, maar dat is niet direct zo. Stien: “Woudsend was altijd wat op zichzelf, trok wat op met Stavoren.” Teake Klaas vult haar aan: “Wij hadden kraanschepen met stutpalen dus we konden liggen waar we maar wilden, dan lag je niet altijd bij de grote meute.” In 1998 liepen ze elkaar in Grou tegen het lijf. In Stavoren kregen ze verkering. Stien: “Het skûtsjesilen hoort bij ons leven. Natuurlijk heb je altijd een keuze, maar het zit er zo ingebakken, we weten eigenlijk niet beter.”

Het spannendste moment voor beiden in de wedstrijd? Stien: “De start vind ik altijd spannend om mee te maken. Iedereen is dan op het scherpst van de snede, dan het aftellen, kijken wat doet het schip onder je, wat doet het schip boven je en dan gaan.” Teake Klaas: “Eigenlijk is de finish het spannendste natuurlijk. Maar omdat die schepen nu zo dicht bij elkaar liggen is die start wel van wezenlijk belang. En die kan ook heel spannend zijn, want elke keer is het weer anders en altijd zijn ze er alle veertien weer. Maar de finish, daar draait het om.”